

Emil Druncea

INSULA DE CUVINTE



SEMĂNĂTORUL
Editura online - Iulie 2011

Tehnoredactare computerizată: Any Drăgoianu
Copertă: Salvador Dali
Grafică interior: Roxana Dumitru

„Mulțumesc bunului Dumnezeu pentru toate zilele vieții mele, pentru soția mea, Any Druncea, pentru prietenii cei știuți și neștiuți, medicul Alexandra Stremțeanu, criticul Maria Diana Popescu, graficianul Roxana Dumitru, tehoredactorul Mioara Băluță și poeta Any Drăgoianu.”
Emil Druncea

EMIL DRUNCEA, PE UN TON REGAL

Maria Diana Popescu, Agero

„*Pregătit pentru zăpezi, ca un copac ce priveghează vîntul*”, poetul Emil Druncea ne invită la un carnaval pe „Insula de cuvinte”, care-i seamănă leit, „*cum picăturii de apă, picătura de rouă, picăturii de mare*”. Emil Druncea vine parcă dintr-o pînză a lui Dali, care ne tulbură și ne face să-l apreciem deopotrivă cu emanația de valoare, de puritate, cu jocul raporturilor subtile și uneori abstracte. Cunoscut atît prin Monografia dedicată marelui sculptor Ion Vlad, cît și prin cărțile de poezie, Emil Druncea, într-o permanentă luptă cu realul-suprareal, întreținînd focul interior, doritor să transmită esența trăirilor sale, se arată în volumul de față și mai atent la vers. Demersul liric se înscrie pe un portativ inedit, introducînd cu mare finețe o ordine plastică în lumea inspirației, în lumea dinamică și fără statornicie a materiei. Esențe abstracte, inalterabile, fulgurații ale clipelor, impresionante mlădieri ale limbajului, canoane, tonalități criptice, un fel de gradație a tensiunii lăuntrice, statuează micro-forme dominante de comunicare cu cititorul. Atras de exprimarea modernă prin care, se pare, sondează dincolo de realitatea concretă, în lumea misterelor, pe un ton regal, Emil Druncea emite judecăți despre sine și, purtînd o aură de înțelept, vorbește cititorului despre cunoaștere și necunoscut, despre bucurii, dezolări, iubiri, hotare, despre măruntaiele gîndurilor sale: „*Pe insulă,/ Tata / bea vin/ împreună/ cu doisprezece/ bărbați./ Vîntul s-a întezit/ în furtună./ Au rostit/ un cuvânt.*”

Dincolo de latura sensibilă a firii sale, descoperim, fără îndoială, și partea intelectuală: cea a cîmpului de luptă personal. Aici cultivă, cuceritor și distinct, versul instantaneului, cel al notațiilor sugestive, însă preocupat să consemneze, nu întâmplări, ci mai ales să filtreze starea de spirit, alimentînd lirismul din încordarea psihologică, din reacțiile conștiinței: „*Uneori,/ ne mai stau/ geamanduri în cale,/ alteori,/ sărim peste surâs, viața,/ un munte?/ o vale?/ Soarele,/ răsărit și apus.*” Urmărind efectul de construcție, operează cu doze de percepție metafizică, cu imagini aflate în sfere nedeterminate ale universului, imagini care manevrate de logica unui matematician pot genera algoritmi, pe baza cărora calculatorul ar putea scrie singur poeme sau ar putea picta. Așadar, inspirația curge într-o extindere continuă, ca un bulgăre de zăpadă rostogolit din vîrf: „*Sunt cetățean/ al Insulei de cuvinte./ Au pescuit pescarii/ întristarea./ Măine,.../ vor trage/ focuri de armă/ vânătorii,/ fanfara va cânta/ pe datorie. Și,.../ vor ciopli în piatră/ cioplitorii.*” Nu trebuie să te strecoari pe furiș pe „Insula de cuvinte”, poezia te învăluie cu voaluri mici de la primul pas, iar în momentul înaintării în lectură, o voce anume ne precede. Noi, instalați discret între interstițiile ei, muți de uimire, înnodîndu-i doar, prelungindu-i șoaptele, pînă la sursa din care vine poemul, pînă la punctul posibilei sale topiri în adîncuri. Deși pe tot parcursul cadrele rămîn la fel mici, cu o anume respirație intelectuală poetul lărgește sfera lirismului, promulgă un fel de metaforism, poleiește cu sens punctele de contact cu cititorul: „*...eu sunt/ cât toate Câmpiile lumii,/ în toamnă foșnesc/ vechi cântece țărănești/ dintr-un muzeu natural,/ și e liber la fructe/ și e liber la must./ Lumina și umbra,/ iarba,/ copacul,/ Să ne bucurăm,/ aici e iubirea!*”

Poezia i-a fost hotărîită de destin, „Insula de cuvinte” îl captivează definitiv, el nu se apără de ea, la fel ca „Străinul” lui Albert Camus, cînd judecătorii îl condamnă la moarte. Oricît de absurd ar părea acest lucru, poezia îl scrie pe poet, îl ia în stăpînire, e o ciudată acceptare, extrem de sensibilă și de

vibrantă. Neputînd să pună o barieră între sinele poetic și realitate, se izolează în insula paradisului său, nu cu singurătatea banală a omului despre care vorbește Kierkegaard, ci cu singurătatea poetului plină de valoare, care nu ascunde abisuri, ci un magnetism sentențios, tipic creatorilor remarcabili: „*Ca un plîns,/ coboară spre pînțele/
mamei eterne./ Panta rhei,/ lacrimi,/ fluviul domol,/ nesfârșitul./
Singur,/ o salcie pe mal.*” Melancolia țîșnește și ea uneori din adîncuri („*În geamantanul ros/ de treceri,/ de reveniri,/ găsesc
un penel,/ pictez zâmbind/ dezlegarea.*”), dar poetul are cu sine o întreagă orchestră, știind să atingă cu delicatețe instrumentele, induce o vastă arhitectură muzicală. Mizînd pe acuratețe, pe adîncime de sens în eufonia poemelor, Emil Druncea se remarcă din nou prin originalitate, el știe să calculeze, să pună în mișcare inspirația, sugestiile și imaginile, „Insula de cuvinte” arătîndu-se un relief de sensibilitate și siguranță.

Maria Diana Popescu, Agero

MANIFESTUL EMILIST

Într-o lume din ce în ce mai secularizată în care sacralitatea tinde să dispară, avem nevoie de o literatură plină de lumină. Când Dumnezeu a ordonat să fie lumină nu se referea strict la lumina fizică, ci se referea mai ales la lumina din sufletele noastre. Poezia a fost și rămâne vibrație, descărcarea ideilor ce zboară în eter pe pagina de hârtie spre bucuria cititorilor ei. Dar ideile sunt negative sau pozitive, este necesar să veghem la forma și fondul poeziei, pentru a-i spori curățenia OBLIGATORIE pentru statutul nostru de ființe sensibile, așa cum am fost creați. De aceea, după ce am așezat pe pagină poezia, trebuie numaidecât să dăm la o parte balastul ispitelor tenebroase. La ce bun să ne defulăm nimicnicia trăirilor străine de ființa umană, numai și numai fiindcă părem moderni și dezinhibați?. Nu există oare o măsură în toate?! Nu din puritanism milităm noi pentru emilism, ci din nevoia iubirii aproapelui, din nevoia de a nu sufoca sufletul uman cu imagini care să-i producă greața. Prin urmare, îi chem pe mai tinerii noștri confrăți să se manifeste prin scrisul lor împotriva oricăror forme de pornografie, de limbaj trivial, de logoree. Poezia este regina artelor literare, diafană, suplă, plină de energie, gravidă de înțelesuri și în iubirea poporului ei, CITITORII. Pentru poet a fost și va rămâne sarcina de a spori iubirea lumii. Pentru a-i iubi pe ceilalți, trebuie să te iubești întâi pe tine, nu ca Narcis privind-se în oglinda apei, ci privind-te în oglinda ta interioară! Nu-i oare îndeajuns câte rele avem de înfruntat de la politicienii noștri lacomi, de la semenii noștri lacomi? Este bine oare ca poeții să sporească întunericul? Nu e mai profitabil în sens spiritual să le păstrăm puritatea cititorilor adevăratei poezii, cea care scoate la suprafață iubirea și nu ura, binele și nu răul?. De stricăciune e bun oricine este străin de frumos, de făurire, numai acela care iubeste OMUL FRUMOS, fiind el însuși OM FRUMOS.

Emil Druncea

„Când tu vorbești în ascuns cu tine însuși, cuvintele tale sunt cercetate în cer, de aceea și răspunsurile îți vin de acolo.”

Sfântul Vasile cel Mare(329-379)

Uneori,

**ne mai stau
geamandure în cale,
alteori,
sărim peste surâs,
viața,
un munte ?
o vale ?
Soarele,
răsărit și apus.**



Ca un plâns,

**coboară
spre pântecul
mamei eterne.**

**Panta rhei,
lacrimi,**

**fluviul domol,
nesfârșitul.**

**Siingur,
o salcie pe mal.**

Treceau anii mai lin,

**dragostea se întrupa
mai încet.**

**Mai sigur
se așternea sărutul
pe ochiul albastru.**

**Acest adevăr
îți surpă privirea?**

**N-ai nici o vină.
Dragostea este
viteza din cuvinte,
tu,
la timpul prezent.**

Îmi agăți poemul în cui,

îmi șoptești

chicotind :

« Ai putea

să scrii mai frumos ».

Pe plită,

fierbe în ceainic ceva.

Îți povestesc

despre mersul

pe jos.

Putem cuprinde,

înălțimile,

cerul?

În geamantanul ros

de treceri,

de reveniri,

găsesc un penel,

pictez zâmbind

dezlegarea.



Motive

**Din motive de
roșu cu verde
ne înfrățim cu florile.**

Dăruim !

**În noi
e universul,
toate culorile.**

Iubim !

Pe insulă,

**Tata
bea vin
împreună
cu doisprezece
bărbați.**

**Vântul
s-a întetit
în furtună.**

**Au rostit
un cuvânt.**

**Apoi,
ușor,
adia
o boare de vânt**



« Să vii la carnaval ! Dedublarea există ».

**Masca
îmi seamănă
cum picăturii de apă,
picătura de rouă,
picăturii de mare,
picătura de stea.**

**De la litere,
șoaptele mi-au rămas
de la cifre
fazele lunii,
și niciodată nu m-am dus
la carnaval.**

Pentru zăpezi

**m-am născut,
pentru ploi,
pentru soare
și vânt.
Iubire...
primăvărată gust,
Soarele stă așezat
pe palmele verii:
eu sunt
cât toate Câmpiile lumii ;
în toamnă foșnesc
vechi cântece țărănești
dintr-un muzeu natural,
și e liber la fructe
și e liber la must .
Lumina și umbra,
iarba,
copacul.**

**Să ne bucurăm,
aici e iubirea!**

Am privit

**foșnetul plopilor.
Ce poeți vestiți!
Vânt nu adie,
dar ei rezolvă tăcerea.**

**Mă întreba
de ce caut lumini
filtrate de umbre.**

**Foșneau
frunzele,
plopii.**



Mâini albe,

**un mănunchi de vise,
călătoreau
pe frunte,
mângâieri,
marea spumoasă,
valuri și tăceri,
Vechi amintiri
de timp ucise.**

**Cântece vechi,
poeme noi,
promise.**

Ca un arbore

**trece ora prin mine,
pentru fiecare frunză
un gând.**

**Rămân crengile,
gânduri plutitoare,
la rădăcinile arborelui
devin,
trec secundele,
orele...,
timpul
desenează inele.**

Păsările se adună

**spre pământ.
Un om cântă
un cântec sacru,
grâul va crește.
Va ploua!**

**Sufletul meu,
de mii de ani cântă,
țăran repetat
în doinele lumii.**

Mă vor în negură,

puțină lume știe,

că mă salvez

pe-un vers,

pe-o poezie.

Pereți brodați

cu axiome,

tăceri prelungi

sau deslușiri binome,

protestul meu

cu litere aldine :

Lumina este Totul.

Totul ni se cuvine!

El n-are o singură patrie,

**toate câte sunt pe pământ
sunt patriile lui.**

**El n-are o singură întrebare,
toate mirările sunt
patriile lui.**

**El n-are o singură durere.
Nici pentru sine
nu-și recunoaște durerea;
toate sunt
patriile lui triste.**

**Lăsați-i tot ce are!
El este făuritor
de patrii, de poezii,
de voi pentru voi înșivă.**



Când iubești,

**cât este Câmpia
lumii de mare!
Și munții lumii,
cât de înalți!**

Ce brad aş vrea să fiu,

**culegător de nori,
seva din flori de cer
și fante de lumină,
culegător de pietre,
nectar de flori alpine,
îndestulat de daruri
Doamne,de la Tine.**

E iarnă iar

**se naște Mântuirea.
Minciuna omului
sub nea s-a prăvălit,
obrajii-mi sunt îmbujorați
de taină,
și nu e Doamne
om imaculat.
Cu lerui-ler
pe drum e Învierea,
speranța primăverii,
liber la iubire.
Torc bucuria
zăpezilor astrale,
aștept smerit
o iarnă viitoare.**

Eu n-am dorit

**cuprinsul unei mări,
m-am bucurat
cu picături de rouă,
am fost atins de clipă,
de candoare
și de Infinit,
de bucuria
de a fi trăit.**

Mi-e dor de ceva,

**în stoluri,
cocorii petrec,
o melodie foșnită
pe cuprinsuri se-aude .
Este refrenul
din cântecul meu,
transpus
din simfonia ancestrală
a lumii.**



Când am de măsurat

**distanța dintre mine și iubire,
mâinile de bărbat
modelează
în cumpăna lor,**

**semnul sărutului,
seara.**

Semăn cu totul,

cu toate.

Cu un copac

ce priveghează vântul,

cu un sărut furat

uneori,

cu apa care

spală păcatul,

cu verbul ce duce

spre drumul iubirii.

Se întreceau în mine,

**caii nechezau,
galop spre cer, ...
eu desenam poeme.**



Dați-mi

**mâinile voastre
să-mi adune visarea!**

**Poemele,
ca o prindere de liane,
pădure virgină
în Insula de cuvinte.**

A fost un izvor

**sau un cântec,
simbol,
piatra cu semne.**

**Iubesc șoapta,
mângâierea mea de cuvinte,
cercuri celeste,
cercuri solare,
cercuri terestre.**

Universul

**are formă de pasăre,
la început de lume
a fost zborul.**

**Universul
are formă de cruce,
nu există zbor
fără iubire.**



Am praf pe păr,

**în suflet,în sânge,
roadele mi le semăn
din rațiunea de-a fi,
grădinile îmi sunt
cu flori de garoafe,
iubirile au în ele pământ,
nu mă pot rupe
de grâul ce-mi crește,
pe păru-nsorit
în suflet,în sânge,
caut cântecul Bărăganului vast,
cât toți cei ce creștem din grâu,
dar nu pot întrece
cântul de geniu
pe care-l cântă
grâul, via, livada
dirijând pe țărani**

Dragostea se ascunde

**de linia orizontului,
omul tânăr nu are orizont,
bătrânul se sfiște
să mai iubească
în văzul copiilor care
au împlinit vârsta dragostei.
Orizontul tatălui meu,
vârsta mea de nouasprezece ani,
iată o posibilă dragoste
pentru copii mei
care învață poezii
la grădinița numărul trei.**

Se-ntorc cuvintele

**semădate în cer,
se-ntorc
înmulțite de iubire.
Cred
și îmi ajunge tot ce am.**



Lăsați întunecații lumii-n

seama sorții!

Pe palmele de verbe

să ne bucurăm!

V-am dat totul,

**inima mea
și ați scris cu ea poeme,
v-am dat sufletul
și ați compus simfonii,
flori ați pictat
din zâmbetul meu,
statui ați durat
din voințele mele.**

Prietenii nu vi-i dau.

**Literele,
penelul,
dalta,
pianul,
pe ei îi așteaptă.**

Sunt cetățean

**al Insulei de cuvinte.
Au pescuit pescarii
întristarea.**

**Mâine...,
vor trage
focuri de armă
vânătorii,
fanfara va cânta
pe datorie.Și...,
vor ciopli în piatră
cioplitorii .**

Au căzut visele

**odată cu roua,
cu cerul senin?**

Le-am uitat

pe etajere

împreună cu ceasul

care-a trecut?

Să fie clocotire

până la ultimul semn !

Unu, plus unu,

**plus trei,
amestecați bilele!**

Jucăm la loterie.

Unu, minus unu,

minus trei,

Doamnă...,

Domnule...,

Cine urmează ?

CRUX,

**punctele cardinale,
nemurind amintirea.
Cer,rouă,urcare și taină.**

**Întunericul
nu s-a predat,...
rostuim
aceleași cuvinte.**

Un copil plânge,

i s-a stricat bicicleta.

**Pe ușa apartamentului 23
stă scris : « Aici reparăm
plânsete de copii.**

**Noaptea,
închis.**

**Se scriu poeme “
E prea asurzitor
plânsetul lumii!.**

POETUL E ORB

Poetul e orb. El nu scrie despre ce vede, despre ce aude sau despre ce trăiește în exterior. El are vocea interioară, vâzul interior, pe care le numim talent sau har. Un poet nu scrie despre o femeie că este frumoasă pentru că aceasta are ochi verzi, nici despre un copac semeț cu frunze verzi că e frumos. El scrie despre ființe și lucruri pentru că sunt creații divine și numai el vede aceste frumuseți. Lacom de metafore și de prieteni, poetul așază poeme pe pagini spre bucuria tuturor. Poeții trezesc simțuri și cu talent sau cu har îl aduc aduc pe Dumnezeu în sufletele cititorilor. Și ceilalți semeni văd ființele și lucrurile, dar cu vederea lor exterioară. Poezia nu este literatură, am încadrat-o aici pentru că este scrisă și spusă, pentru că nu am știut sigur ce este ea. Poezia este legătura directă cu divinitatea! Un poet, dacă este bărbat, scrie poezia unui om puternic și viril. Poezia sa nu va conține nici aluziv măcar porniri războinice sau violente pentru că este puternic, nici porniri sexiste pentru că este viril. Atunci când ar face-o, ar deveni versificator și nu POET, puterea sa ar fi exterioară. Un poet, dacă este femeie, scrie o poezie diafană și senzuală, dar nu va scrie nici măcar aluziv despre fragilitatea ei ca neputință, pentru că, de fapt, fragilitatea este puterea ei, nici senzualitatea nu va fi măcar aluziv transformată în sexism. Astfel nu va mai fi POET, ci o ființă frivolă. Există pentru păcat romanul sau piesa de teatru. De aceea prieteni, este bine să curățăm poezia de impurități, de ispite, "întunericul, nu s-a predat!". Să vă dea Dumnezeu lumina harului și să bucurați sufletele cititorilor !

Cu drag,
Emil Druncea

De același autor:

„Ion Vlad- Sculptor” 1920-1992-monografie, Călărași, editura „Agora”, 2009; „Povești pentru pici și bunici”- povestiri pentru copii, Călărași, editura „Agora”, 2009; „Treisprezece cântece dedemult pentru o pictoriță”- poezii, Călărași, editura „Agora” , 2009; Lordul tuturor- poezii, Călărași, editura „Agora”, 2010; Un lord călare, două alergări-poezii, Călărași, editura „Agora”, 2010.

CUPRINS

EMIL DRUNCEA, PE UN TON REGAL	3
MANIFESTUL EMILIST	6
Uneori,.....	8
Ca un plâns,	10
Treceau anii mai lin,.....	11
Îmi agăți poemul în cui,.....	12
Motive	14
Pe insulă,	15
« Să vii la carnaval ! Dedublarea există »	17
Pentru zăpezi	18
Am privit.....	19
Mâini albe,	21
Ca un arbore	22
Păsările se adună	23
Mă vor în negură,	24
El n-are o singură patrie,.....	25
Când iubești,	27
Ce brad aş vrea să fiu,	28
E iarnă iar	29
Eu n-am dorit.....	30
Mi-e dor de ceva,.....	31
Când am de măsurat	33
Semăn cu totul,	34
Se întreceau în mine,.....	35
Dați-mi	37

A fost un izvor.....	38
Universul.....	39
Am praf pe păr,	41
Dragostea se ascunde	42
Se-ntorc cuvintele	43
Lăsați întunecații lumii-n	45
V-am dat totul,.....	46
Sunt cetățean.....	47
Au căzut visele	48
Unu, plus unu,.....	49
CRUX,.....	50
Un copil plânge,	51
POETUL E ORB	52
De același autor:	53
CUPRINS	54